

II.

Betænkning

over

Udkast til Lov indeholdende nogle nærmere Bestemmelser angaaende Sagten.

(Afgiven af Landsthingets Udvalg den 20de October 1860.)

Den Skade, som Landet i de senere Aar har lidt af Insecter, saasom Oldenborrer og disses Larver, har været saa stor og saa hyppig, at det truede med at blive en Landplage. Ved det forelagte Udkast har Regjeringen derfor foreslaaet en Deel Bestemmelser, der gaae ud paa at frede nyttige Dyr og Fugle; man har i Fortegnelsen paa de Dyr og Fugle, der skulle fredes, ogsaa optaget saadanne, som for en Deel leve af Muus og Røtter.

Det maa nu vistnok erkjendes for rigtigt, at det Offentlige forsøger ved Fredningen af de nyttige Dyr og Fugle, hvis Mængde den stigende Kultur og den tiltagende Jagtlyst har formindsket, at modvirke den overhaandtagende Formerelse af skadelige Insecter og Pattedyr, og Udvalget maa, paa en enkelt Undtagelse nær, anbefale til Fredning de i Udkastet opførte Fugle og Dyr. Vi troe dog, at der paa Listen over de Fugle, der skulle fredes, bør optages nogle flere Arter, der ere særdeles nyttige, og endnu i høiere Grad, end adskillige af de i Udkastet nævnte, ville bidrage til skadelige Insecters Ødelæggelse. Kjerhøgene foreslaaer Udvalget derimod at lade udgaae, fordi de, som Eggerørere, i Yngletiden ødelægge en stor Mængde Fuglereder.

Til Fredning, foruden de i Udkastet nævnte Fugle, tillader Udvalget sig at foreslaae: Højskæpper, Storke, Natravn, Gjøge, Spætter, Mistelbrøster, Sangbrøster og Solforter.

Sangbrøster og Solforter ere maaskee indbefattede under Udkastets „mindre Sangfugle“, men da disse Fugle ere Gjenstand for Jagt, ansee vi det for rettest, udtryffeligt at nævne dem.

Udvalget formener, at det er af stor Betydning for Formerelsen af de nyttige Fugle, at Heberne, saavidt muligt, beskyttes mod Ødelæggelse, og det har derfor foreslaaet en Bestemmelse, sigtende hertil for Sangfuglenes Vedkommende.

Der findes vel et begrænset Forbud i Forordning af 20de Mai 1840 § 13 mod at ødelægge Sangfuglereder, men Overtrædelsen kan ikke forfølges som offentlig Politisag, og Forbudet har derfor ikke havt synderlig Virkning.

Den Ret, som Udkastet hjemler til i Gaard og Huus at bræbe visse Dyr, bør formeentlig ogsaa kunne udøves i Haver og ubides til at omfatte Muldvarpe og Spidsmuus.

Om det er ønskeligt, at Fredetiden omfatter hele Tidsrummet fra 1ste Januar til 1ste December, derom har der vel i Udvalget været forskellige Anskuelser, men man har dog af forskellige Hensyn forenet sig om at foreslaae Fredningen indskrænket til Tidsrummet fra 1ste Februar til 1ste August.

I § 2 tilføjes det Eier, der tillige er Bruger, at bortleie sin Jagt paa 10 Aar.